

[Skatteministeren]

I det omtalte notat af 27. maj 1993 gøres der rede for vanskelighederne ved at kombinere lovmodellens fordelingsberegninger over tab og gevinster ved skatteomlægningen for så vidt angår øremærkede arbejdsmarkedsbidrag og personskatter med de skøn, der kan foretages over virkningerne af de grønne afgifter.

Notatet redegør dels for de teknisk/statistiske forskelle mellem lovmodellens familiebegreb og det husstandsbegreb, der er relevant i forbindelse med afgifter, dels for problemerne i forhold til at opgøre et såkaldt typisk »gennemsnitsforbrug«. På baggrund af denne diskussion konkluderer notatet, at det ikke er muligt med mening at indregne fordelingsvirkninger af grønne afgifter i lovmodellens fordelingsstabeller over indkomstskatteforslagenes virkning.

Når der i »Ny kurs mod bedre tider« omtales husstandsvirkninger af grønne afgifter, er der tale om gennemsnitsbetragtninger, der sætter det samlede provenu fra de foreslåede afgifter i forhold til antallet af husstande. Der gøres således ikke forsøg på at indregne disse resultater i fordelingsvirkningerne. Tværtimod gøres der s. 159 opmærksom på, at virkningerne af de grønne afgifter afhænger af f.eks. boligformen.

Jeg kan derfor ikke se nogen uoverensstemmelse mellem den generelle tekst i »Ny kurs mod bedre tider« og Skatteministeriets tekniske notat.

De grønne afgifter indgår i skatteomlægningen bl.a. som et led i finansieringen af nedsættelsen af personskatterne. Isoleret set vil de grønne afgifter nedsætte husstandenes rådighedsbeløb afhængigt af sammensætningen af husstandens forbrug.

Spm. nr. S 1183

Til *skatteministeren* (16/7 93) af:

Aagaard (KF):

»Vil ministeren vedrørende realrenteafgiften begrunde Told- og Skattestyrelsens ændring af praksis over for tidligere friholdte sikkerheds- og kursreguleringsfonde og herunder oplyse, hvilke bestemmelser i loven Told- og Skattestyrelsen støtter sin ændrede praksis på, hvordan de berørte institutioner er blevet informeret, og hvilke anvisninger disse har modtaget?«

Begrundelse

En ændring af praksis, der beløber sig til et milliardbeløb i øget skattebyrde, bør ledsages af åbenhed om ministerens hensigter på området. Told- og Skattestyrelsen bebudede en retssag for at få opsat forældelsesfristen for 1987, men den udeblev, så en afklaring om den fremtidige praksis er påkrævet.

Svar (23/7 93):

Skatteministeren (Stavad):

Told- og Skattestyrelsen gennemfører for tiden en kontrol af livsforsikringsselskabernes opgørelse af realrenteafgiften.

Kontrollen, der har til formål at sikre en ensartet og korrekt opgørelse af realrenteafgiften, gennemføres som led i det almindelige kontrolarbejde, og i den forbindelse henvises til, at Rigsrevisionen i »Endelig betænkning over statsregnskabet for finansåret 1990« s. 28-30 behandler spørgsmålet om kontrol inden for realrenteafgiftsområdet. Det fremgår, at man fortsat er af den opfattelse, at der skal ske en intensivering af kontrollen inden for området, da det berører såvel meget væsentlige beløb som et meget stort antal pensionsopspare.

Et af de områder, der indgår i kontrollen, er selskabernes beregning af den del af pensionsopsparingen, der efter realrenteafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 1, er fritaget for afgift.

Det drejer sig om opsparing før 1. januar 1983 for visse forsikringer og pensionsaftaler.

Den friholdte del af opsparingen opgøres som »reserver vedrørende forsikringer og pensionsaftaler, der var i kraft ved udgangen af 1982, og som er i kraft ved udgangen af afgiftsåret, dog for hver forsikring højst reserven ved udgangen af 1982 med tillæg af en forholdsmæssig andel af ufordelte reserver på dette tidspunkt.«

Kontrollen har vist, at selskaberne på forskellig vis har medregnet dele af egenkapitalen, herunder sikkerheds- og kursreguleringsfonde m.v., til det beløb, der kan friholdes efter § 8, stk. 1, nr. 1. Herudover har en del af selskaberne alene fordelt det samlede beløb for sikkerheds- og kursreguleringsfonde på den gruppe forsikringer, der friholdes efter § 8, stk. 1, nr. 1.

Som følge af, at selskaberne har fulgt en uensartet praksis for opgørelsen af det friholdte beløb efter § 8, stk. 1, nr. 1, er det påkrævet,